



ЕСЕННИ ПАЯДЖИНИ

Златни листи, златни листи
Стелятъ долъ и рътъ,
Паяджини надъ полето
Катъ сребро блъстятъ.

Ранѣ Босилекъ

Надъ покосенитѣ ливади, надъ пожънатитѣ и опустѣли ниви презъ слънчевъ есененъ день често се носятъ тънки сребърни нишки. Това сж паяджини. Отъ кжде сж тѣ, кои сж тия трудолюбиви работници, които ги предатъ и защо ги пушатъ по вѣтъра?

Добре, за да си отговоримъ на тоя въпросъ, нека уловимъ една отъ тия плаващи паяджини и да я разгледаме внимателно. Тя не плава никога сама. Съ нея има непрѣменно и съпжтникъ. Нейниятъ съпжтникъ е едно малко паяче, което се намира на долната частъ на паяджината. Негова е тая паяджина. Не мислете, че случайно пжтува по въздушното пространство; това дребно на гледъ паяче, отлично знае, какво прави. То знае защо се впуска на далечно пжтешествие. Щомъ се излюпатъ малкитѣ паячета, тѣ виждатъ, че нѣма смисълъ да стоятъ вкупомъ на едно мѣсто. Тѣсно ще имъ бжде, и ето защо всички се спущатъ на пжт да дирятъ сгодно мѣсто, за да изтъкатъ своята мрежа.

Въздухоплаването, което умнитѣ хора много вѣкове се мжчили да изобретятъ, отдавна е известно на малкитѣ паячета. Паячетата решаватъ тая мжчна задача твърде умно и при това толкова просто. Намислили да предприеме въздушно пжтуване, то се качва на листата на нѣкое дърво или на нѣкой високъ буренъ и се обръща съ коремчето на-